

"עלילות זבל"

אריה אורגד (49) לפני המירוטוט, על השמועות בקשר לקלטת המיס- תורית:

ברור שיש מנישה, המעוניין להזיק בצורה מאוד מכוערת. למישהו קשה לסבול שמישהו מצליח, או ממשיך להתקיים. אז ממציאים פרשיות-כזב, עלילות-זבל, דברים מגעילים.

הסיפור כאילו הוקלטתי בשיחה עם ראובן שפירא הינו ליכלוך, שקר. אינני מכיר את שפירא, מעולם לא דיברתי איתו. עד שהוא התקשר אליי, לפני חודש בערך, ואמר לי: שיגעת אותי, הה!

לא הבנתי מה הוא רוצה. ליתר בטיחות, כדי לוודא שזה אכן הוא, ביקשתי ממנו לנתק את השיחה, כדי שאוכל להתקשר אליו. התקשרתי, והוא אמר: מתחת אותי, עבדת עליו אמרתי לו שאני לא רוצה לדבר איתו.

העיתונאי היחידי שנימו דיברתי, מאז התחיל הסיפור של גינת, היא עיתונאית, רונית אנטלר מחדשות. היא טילפנה אליי, שאלה מה דעתי על הפרשה, מה צוות כלבוטק חושב על גינת, שאלות מסוג זה. פרט לאנטלר, לא היה לי קשר עם אף עיתונאי אחד.

זה קישקוש - הטענה כאילו הדלפתי פרטים מחקירת גינת. לא ידעתי שום פרטים על החקירה, מלבד מה שקראתי בעיתונים. אותי שאלו, במיסגרת החקירה, אם אני יודע על תחקיר שהגיע לגינת, ושנזק ללא סיבה.

את אומרת שבטלוויזיה אומרים שהקול בקלטת דומה לשלי. אז מה? יש הרבה קולות דומים כאלו. לא, לא השמיעו לי שום קלטת. ובכלל, מה זאת אומרת, להדליף פרטים על חקירה? כאשר כל הפרטים מופיעים בעיתון? מישהו רוצה לחבל!

זה נורא שעיתונאים משמשים כלי לאינטרסנטים, שרוצים להעביר בדות לפירסום. אין לי רצון להתעסק עם פרשיות-כזב ועלילות-שקר. כל סיפור הקלטת - לא היה ולא נברא. נקודה.

למה דווקא אתה? למה מעלילים דווקא עליך?

יש מי שקשה להם להשלים עם העובדה שכלבוטק ממשיכה להיות משודרת. נראה שזה טבע הדברים - במקום לפרגן למי שממשיך, ממציאים סיפורים.

כתבתי אז על השביתה. פירסמתי מאמרים במערב, בידעון ובהארץ. ולא קיבלתי תמורה עבורם. ככתבות האלה לא תקפתי את ההנהלה, דווקא דיברתי בשיבחה, והצעתי דרכים לנסות ולסיים את השביתה.

בדקו ומצאו שדיברתי עם מערכות העיתונים, הכתבתי את המאמרים בטלפון, והיתה גם שיחה למישהו העוסק בעיבוד תמלילים. פורת אמר לי: עשית זאת למען יגישו מישפטדיבה.

"מישהו חיקה את קולי"

למחרת המירוטומים בעיתונים אמר אורגד: הרגשתי מאוד לא נוחה. יש מי שמסית, רוצה לראות כאן דם, בלאגן. יש מי החושב שאולי הוא ירוויח מזה.

הגשתי תלונה במישטרת מרחב-ירושלים על התחזות תוך חיקוי קולי, ב"מטרה לזרוע מדון ולהסב נזק. יש בידי אשור רישמי על כך. לאחר שיקול, אני מתכוון להגיש תביעת-דיבה נגד העיתון "הארץ". לא נגד האחרים, מכיוון שהאחרים מצטטים את "הארץ" בצורה זהירה וקורקטית. היחיד שהיתה לו החוצמה לקבוע חד-משמעית שזהו קולי, למרות שזה לא נבדק במעבדה מוסמכת, היה העיתון "הארץ". הם קבעו שזה אני, על-סמך זיהוי של אנשים, אשר מראש נאמר להם: האם זה לא קולו של אריה אורגד בקלטת האתא? יש כאן מגמתיות, זה כל-כך ברור!

במישטרה אמרו לי שהם לא בדקו את הקלטת הזאת. ביקשתי שהם יבדקו, והם אמרו לי שהם זקוקים לקלטת.

איך אפשר לומר שהיה לי מניע לעשות דבר כזה? ראובן שפירא כותב שרציתי לרשת את גינת בכלבוטק, להשחיד את מניו. אבל שיחת-הטלפון שקיבל שפירא היתה בחודש אוקטובר, ואילו אני התבקשתי להגיש את כלבוטק בסוף ספ"טמבר. אז היכן המניע?

כמה אנשים ששמעו את הקלטת הזאת, ביניהם כמה אנשים מרשות-השידור בתל-אביב, אמרו לי: הקול בקלטת לא בדיוק דומה לקולך. הם העלו גלריה של חקיינים המסוגלים לחקות את קולי. הזכירו את יוסי ברק, חקין מעולה שאני מת עליו; את גידעון לב-ארי, שידע לחקות אותי טוב מאוד; וגם את הקריין אריה גולן. אבל אני לא מעלה על דעתי שאיש משלושתם יתן את ידו למעשה מכוער כזה.

ברור שהמידע שהודלף לעיתונאים על-ידי המתחזה הגיע אליו מאנשים הקרובים לכלבוטק, מכיוון שהוא הפגין בקיאות בנעשה בתוכנית.

אז יש סיבויים שתזכה בסכום גדול של כסף בתביעה שלך? כן, בהחלט. אבל אני לא חושב על כסף, אלא על איך מישהו הצליח לחבל לי בעבודה. לא, לא אתבקש לוותר על תפקידי כמגיש כלבוטק. תעלומת הקלטת מצדיקה חיקה, לא שנינו בשום דבר, כך נאמר על-ידי ההנהלה למיסיק-בועל של התוכנית, גידעון דרורי.

אז ביזנס ברגילי? זה כנראה המכיר של מי שעושה עבודות מסויימות בטלוויזיה, שהן כביכול זוהרות. העבודות האלה כנראה כרוכות בתשלום אגרה, חבל שזה כך.

אני תודה מה אנשים יכולים ערך להמציא? עכשיו אני צופה לטיפול מישטרתי ולפיצוח התעלומה.

מדיניות הפיל והשאלה היהודית

התוצאה החשובה ביותר עולה להיות צימצום מכריע של הסינוע האמריקאי לישראל

איך ישפיעו על המאורעות המסחרים באירופה המזרחית על מעמדה של ישראל? במשך שנים רבות התרגלו הישראלים לראות בקומוניזם את אויב הציונות והמי דינה. מאז ראשית המאה, כאשר הבולשביקים התחרו עם הציונים על נפשו של כל צעיר יהודי ברוסיה הצארית, קיימת בין שתי התנועות שינאה תהומית. האינטרמצו הקצר של 1947-1949, כאשר תמך סטאלין בהקמת מדינת היהודית, לא שינה יחס הדדי זה. על כן התגובה האינסטינקטיבית של אורי חיישראל היהודיים מול פני המאורעות הדרתיים היא של שימחה אמיתית, מהולה

העולם, וגם במרחב הערבי-ישראלי, חללה ישראל מלהוות "בגס אסטרטגי" חיוני. כך נשטט מידי ישראל אחד הקלפים החשובים ביותר שהיו בידיה כלפי ארצות-הבנו. המטרה הסובייטית העיקרית תהיה עתה התקרבות אל ארצות-הברית, כדי לזכות בסיוע כלכלי. כמו ורשה ובודאפשט, מאמינה מוסקווה שליחיהם יש השפעה מכרעת כי וושינגטון, ועלי-כן תודרו לחידש את יחסיה עם ירושלים. על רקע זה יתחדשו גם היחסים הכלכליים, וכמה ענפי-כלכלה ישראליים יכולים לצאת מכך נשכרים.

לעומת זאת עולה באופק סכנה חמורה מאי-כמיהה. לאור ההזדמנות ההיסטורית, תקי ריש ארצות-הברית את מיטב כוחותיה ה-כלכליים למימון הרפורמות כגוש המזרחי. כך יעשו גם גרמניה ויפן. מכיוון שארצות-הברית סובלת מגרעון אדיר גם בלאו הכי, יצטרכו המשאבים הדרושים לבוא מתקציב הסיוע למדינות פחות-חשובות. בראש וראשונה: משתי המדינות העומדות בראש התור, והבולעות הוודעתק מדי שנה - ישראל ומצריים.

מכל התוצאות של המאורעות בגוש המזרחי, זו עלולה להיות הקובעת לגבי ישראל: הקטנה מכאיבה, מדי שנה, של הסיוע האמריקאי העצום לישראל. המשך האינתי-

פארה, ויחסיה המגוונים של ישראל עם רוס-אפריקה, עשויים להקל על החלטה אמריקאית זו.

עלייה עולים ויורדים

עלייה המונית? אולי. האם מישהו חושב על הבעיות? לא

אימרה ישנה אומרת: הישראלים אהבים את העלייה ושונאים את העולים. אימרה זו עלולה להתאמת שוב. המאורעות במזרח-אירופה (ראה לעיל) מחישים את פעימת-הלב של ישראלים רבים. פוליטיקאים מפריחים מיספרים דימי יוניים. הכל מאמינים כי עומרת לבוא עלייה המונית מן המיצבור היהודי הגדול בעולם, מחוץ לארצות-הברית: ברית-המועצות. אולם זהו סיפור בעייתי מאוד.

חיים טובים. המוני היהודים, העשויים עכשיו לצאת מברית-המועצות, אינם ציונים ו/או דתיים. מניעיהם אינם לאומיים. הם מחפשים חיים טובים יותר. האחרים כבר באו ברובם המכריע כשנים עברו.

בשימחה-לאיר. אחרי שלושה דורות נדמה כי אילו הבולשביזם מתמוטט, בעוד שהציונות מחזיקה מעמד ומצליחה.

כמו ב-1956. בשוליים הימניים של הי בימה הישראלית נלווית לשימחה גם מחשבה תועלתית. אם נעלם הפחד מפני ברית-המועצות, ואם העולם כולו עסוק באירועי אירופה המזרחית, האם אין זאת הזדמנות-יפו. לחסל את האינתיפאדה? עליידי מרחק-דמים ר' גירוש המוני?

זוהי אותה המחשבה הנאיבית שהמריצה את דויד בן-גוריון לפתוח ב-1956 במלחמת-סיני, כאשר העולם היה עסוק בפלישה הברר-טאלית של הצבא הסובייטי להונגריה. הסתי בר אז שברית-המועצות אינה די עסוקה, והיא שלחה אולטימטום אטומי לישראל ולבעי-ליברית. וגם הנשיא האמריקאי, דרווית אייונהאור, היה די פנוי כדי לשלוח לבן-גוריון אולטימטום מקביל. בן-גוריון נסוג, שעות מעטות אחרי שהכריז על "מלכות ישראל הלאומית".

מכה מברעת. אנשים רציניים יותר התחילו להעריך את התוצאות-לטווח-ארוך של המאורעות על ענייני ישראל. בין השאר: עם היעלם האיום הסובייטי ככל חלקי